

ב"ה

התקשרות

קונטרס שבועי לאנ"ש חסידי חב"ד לחיזוק ההתקשרות
לכ"ק אדמו"ר רבי מנחם מענדל בהרה"ק רלו"י מליובאוויטש
זצוקלה"ה נבג"מ זי"ע

שיחות • אגרות • פניני חסידות לפה"ש • הלכות, מנהגים וטעמיהם • ניצוצות • זמנים

א'קפו

ערב שבת קודש
חול המועד פסח
י"ח בניסן התשע"ז

יוצא לאור עלידי
צעירי אגודת חב"ד באה"ק

מורה שיעור ללימוד היומי ברמב"ם

י"ח בניסן ה'תשע"ז - כ"ה בניסן ה'תשע"ז

יום	יום בחודש	ג' פרקים ליום	פרק א' ליום	ספר-המצוות
א	י"ח בניסן	ה'ל' פסולי המוקדשין פרק יז-יט.	ה'ל' שלוחין ושותפין פרק י.	מ"ע צ.
ב	י"ט בניסן	ה'ל' עבודת יום הכפורים.. בפרקים אלו. פרק א-ג.	ה'ל' עבדים.. בפרקים אלו. פרק א.	מ"ע מט.
ג	כ' בניסן	פרק ד-ה. ה'ל' מעילה.. בפרקים אלו. פרק א.	פרק ב.	מ"ע מט. קיח.
ד	כ"א בניסן	פרק ב-ד.	פרק ג.	מל"ת קיג.
ה	כ"ב בניסן	פרק ה-ז.	פרק ד.	מל"ת קיד.
ו	כ"ג בניסן	פרק ח. לך אוזב וגוי. ספר הקרבנות והוא ספר תשיעי.. ה'ל' קרבן פסח.. בפרקים אלו. פרק א-ב.	פרק ה.	מל"ת קיד. מ"ע נה. מל"ת קטו. קטז.
ז	כ"ד בניסן	פרק ג-ה.	פרק ו.	מ"ע נז. נו. נח.
ח	כ"ה בניסן	פרק ו-ח.	פרק ז.	מל"ת קכה. קכג. קכח. קכו. קכו. קכא. קכב.

זמני השבוע*

צאת הכוכבים	שקיעת החמה***	מנחה גדולה	חצות היום והלילה	סוף זמן ק"ש	זריחת החמה	זמן ציצית ותפילין	עלות השחר**		תאריך
							72 ד' לפני הזריחה	120 ד' לפני הזריחה	
7.34	7.08.8	1.14	12.41	9.26	6.21	5.22	4.59	4.07	ו', י"ח בניסן
7.34	7.09.6	1.14	12.41	9.25	6.20	5.20	4.58	4.05	ז', י"ט בניסן
7.35	7.10.2	1.13	12.41	9.24	6.18	5.19	4.56	4.03	ח', כ' בניסן
7.36	7.10.9	1.13	12.41	9.24	6.17	5.18	4.55	4.02	ט', כ"א בניסן
7.36	7.11.6	1.13	12.40	9.23	6.16	5.16	4.53	4.00	י', כ"ב בניסן
7.37	7.12.3	1.13	12.40	9.22	6.15	5.15	4.52	3.59	יא', כ"ג בניסן
7.38	7.13.0	1.13	12.40	9.22	6.14	5.14	4.51	3.57	יב', כ"ד בניסן
7.39	7.13.6	1.13	12.40	9.21	6.13	5.13	4.50	3.56	יג', כ"ה בניסן

* הזמנים מתייחסים לאזור המרכז. באזור ההרים והעמקים יש שינויים שעשויים להגיע למספר דקות.
 ** לגבי זמן עלות השחר הנהוג בחב"ד קיימות שלוש דעות. הבאנו את הזמנים לפי הדעה המוקדמת ביותר והמאוחרת ביותר, וראוי להחמיר לפי העניין.
 *** זמני השקיעה כאן הם לפי השקיעה הנראית. אולם אדה"י בסידורו ('סדר הכנסת שבת') מכיר בשקיעה האמיתית, המאוחרת ממנה "בכמו ארבע מינוטין" (לשון אדה"י שם. שיעור התלוי במיקום ובעונות השנה).

זמני הדלקת הנרות וצאת השבת

פרשת		ירושלים		תל-אביב		חיפה		באר-שבע	
צה"ש	הדה"י	צה"ש	הדה"י	צה"ש	הדה"י	צה"ש	הדה"י	צה"ש	הדה"י
7:48	6:49	7:48	6:39	7:48	6:47	7:48	6:39	7:48	6:49
7:49	6:50	7:50	6:40	7:50	6:49	7:50	6:40	7:49	6:50
7:53	6:54	7:54	6:44	7:54	6:52	7:54	6:44	7:53	6:54

צעירי אגודת חב"ד באה"ק ת"ו • יו"ר: הרב יוסף יצחק הכהן אהרונב

מערכת: לוי יצחק שייקביץ, יוסף יצחק אולידורט

מו"ל: המרכז לעזרי שליחות, ת"ד 100 כפר חב"ד 6084000

טל' 03-3731777, פקס: 03-9606169, ISSN 0793-7474

אינטרנט: www.chabad.org.il דואר אלקטרוני: chabad@chabad.org.il

צמיחת הגאולה למרות ההעלם

מדוע נקבעה ההלכה כדעת רבי יהושע, ש"בניסן עתידין להיגאל"? • מהפטרת אחרון של פסח למדים, כי דווקא במקום שבו הגיע סנחריב לשיא גאוותו, החלה לצמוח מלכותו של משיח • מעלתו של משיח היא, שימשיך את הדרגות הנעלות ביותר, ועם זה יפעל זיכוך בעולם הזה, דווקא בעניינים הגשמיים • משיחת כ"ק אדמו"ר נשיא דורנו

ליגאל⁶.
ואף שלכאורה אי אפשר לפסוק הלכה במחלוקת שבגמרא על פי המדרש, כיון ש"אין למדין מדברי אגדה"⁷ - הרי ידוע⁸ שהכלל "אין למדין מדברי אגדה" הוא רק בעניין שהוא נגד הגמרא, אבל כאשר בגמרא לא מדובר בזה כלל, או שבגמרא יש פלוגתא ורוצים למצוא במדרש הכרעה - באופנים אלו "למדין מדברי אגדה" (ואף שיש דעות⁹ שגם באופנים אלו "אין למדין מדברי אגדה" - הרי בעלי דעה זו הם מועטים, ואין הלכה כן)¹⁰.
ובענייננו: מכיוון שבעניין זה (אם "בתשרי עתידין ליגאל" או "בניסן עתידין ליגאל") יש בגמרא פלוגתא, ואין בגמרא הכרעה בפלוגתא זו - אפשר להכריע בזה על פי המדרש.
ונוסף לזה - גם על פי כללי הגמרא הרי ר' אליעזר ור' יהושע הלכה כר' יהושע¹¹, ודעת ר'

א. כ"ק מו"ח אדמו"ר סיפר¹, שהבעל-שם-טוב נהג לאכול סעודה שלישית ביום אחרון של פסח (דהיינו - גם כשקביעותו היתה בחול), והיה קורא לסעודה זו "סעודת משיח".
השייכות של אחרון של פסח לעניין המשיח - מודגשת גם בהפטרה, שהרי כל הפטרת אחרון של פסח מדברת על דבר משיח: "ויצא חוטר מגזע ישי גו"² - לידת המשיח, "ונחה עליו רוח הוי' גו"³, "והריחו ביראת הוי' גו"³ - פרטי ההנהגה דמשיח וכו'.

ובהקדמה - שלאמיתו של דבר כל חודש ניסן שייך לגאולה העתידה:
בגמרא⁴ מצינו פלוגתא בין ר' אליעזר לר' יהושע, שלדעת רבי אליעזר "בניסן נגאלו ובתשרי עתידין ליגאל", ולדעת רבי יהושע "בניסן נגאלו ובניסן עתידין ליגאל". אבל במדרש⁵ - סותם כדעת ר' יהושע, ש"בניסן נגאלו ובניסן עתידין

(6) ראה סה"מ ה"ש"ע' 19. ועוד.

(7) ראה ירושלמי פאה פ"ב ה"ד.

(8) ס' הישר לר"ת סתרי"ט.

(9) שו"ת נוב"י מהדו"ת חיר"ד סקס"א.

(10) ראה בכ"ז - בספרים שנסמנו בשדי חמד כללים מערכת א' אות צה ואילך. אנציק' תלמודית ערך אגדה בסופו (כרך א

ס"ע קלב). וראה גם תורת מנחם - התועדויות ח"ב ע' 172

הערה 10. ח"ג ריש ע' 247. לעיל ע' 49.

(11) ראה אנציק' תלמודית ערך הלכה (כרך ח) סכ"א (ע' רצד). וש"נ.

(1) שיחת יום אחרון של פסח תש"ב ס"ג (סה"ש תש"ב ס"ע 109) - נעתק ב"היום יום" כב ניסן (אחש"פ). וראה גם שיחת אחש"פ דאשתקד [תשי"ג] בתחלתה (תורת מנחם - התועדויות ח"ח ע' 95).

(2) ישע"י יא, א.

(3) שם, ב"ג.

(4) ר"ה יא, רע"א.

(5) שמו"ר פט"ו, יא.

הושע היא ש"בניסן נגאלו ובניסן עתידין ליגאל". כל האמור – הוא בנוגע לחודש ניסן בכלל, ולפסח – בפרט. ובפרט באחרון של פסח, לאחר השלמת כל עניני העבודה, הן ביעור כל העניינים ההפכיים ממצה, והן אכילת מצה – הרי יום זה של אחרון של פסח בפרט הוא יום מסוגל לפעול את ביאת המשיח.

ב. עניין ההמשכה של משיח באחרון של פסח – נמשך בכל דור ודור, ובכל שנה ושנה, ובפרט – בזמן האחרון בעקבתא דמשיחא, ובשנים שנאמרו עליהם קצים¹².

ובפרט עתה, ש"כלו כל הקצין ואין הדבר תלוי אלא בתשובה"¹³ – הרי תשובה מועלת "בשעתא חדא וברגעא חדא"¹⁴, שכאשר ברגע אחד ההנהגה היא כדבעי, אזי אפשר לפעול את ביאת המשיח למטה מעשרה טפחים.

ואין להתפעל מזה שישנם העלמות והסתרים וחושך כפול ומכופל כו' – כפי שלמדים מהפטרות אחרון של פסח:

התחלת ההפטרה היא – "עוד היום בנוב לעמוד ינופך ידו הר בת ציון גבעת ירושלים"¹⁵, דקאי על סנחריב [שהיה מנגד לא רק ל"ירושלים", אלא גם ל"ציון"], דקאי על נקודת היהדות, שהוא עניין פנימי עוד יותר מעניין "ירושלים", שלימות היראה¹⁶]. ש"כשממד בנוב וראה את ירושלים קטנה לא חש לדברי אצטגנינו (שאמרו לו להלחם בו ביום דווקא) והתחיל להניף ידו בגאווה, וכי על עיר כזו הרגזתי כל החיילות האלו, לינו פה הלילה ולמחר ישליך בה איש אבנו"¹⁷.

ולמרות שסנחריב היה כל כך חזק בעיני עצמו ובטוח בניצחונו, עד שסבר שאין לו צורך כל למהר ולהלחם בירושלים בו ביום (שמזה מובן גודל ההעלם וההסתר) – אף על פי כן, הרי כבר אז התחיל עניין "ויצא חוטר מגזע ישי", ו"ביקש

הקב"ה לעשות חזקיה משיח"¹⁸. וכמו כן בכל דור ודור, ובפרט עתה ש"כלו כל הקיצין ואין הדבר תלוי אלא בתשובה" – אין להתפעל מההעלמות וההסתרים, כיון שבשעתא חדא וברגעא יכולים לפעול את הגאולה.

ובלשון חז"ל¹⁹ "פתחו לי כחודו של מחט ואני אפתח לכם כפתחו של אולם": די בפניה אחת ("נאָר איין קער") להקב"ה, "כחודו של מחט", כדי שהקב"ה יפתח "כפתחו של אולם" – "פתחו של אולם" דייקא – שכל הפתחים שבבית המקדש לא היו פתוחים תמיד, ודוגמתם בעניין הגאולה הם הגאולות משאר הגלילות שיש אחריהם גלות²⁰, מה שאין כן "פתחו של אולם" היה פתוח תמיד²¹ – בדוגמת הגאולה העתידה, שהיא גאולה שלימה שאין אחריה גלות²⁰.

ג. וזוהי ההוראה מתוכן הפטרת אחרון של פסח: כשמגיע חודש ניסן בכלל, ואחרון של פסח בפרט, שהוא זמן מסוגל להמשיך את הגאולה – עלול אדם ליפול ברוחו ("אַרְאָפְּאֵלְךָ בְּאֵ זֶיךָ") ולחשוב איזו שייכות יש לו לעניין זה כו'.

ועל זה באה ההוראה מההפטרה, "עוד היום בנוב לעמוד", ואף על פי כן "ויצא חוטר מגזע ישי" – שמבלי הבט על גודל החושך, אפשר להמשיך את הגאולה העתידה, הגאולה השלימה והאמיתית שאין אחריה גלות, שהיא המשכה נעלית ביותר שמעולם לא היתה כדוגמתה, ועד שהיא תכלית שלימות הבריאה – כמבואר בהמשך ההפטרה פרטי ההנהגה דמשיחית, שיפעל את כל ההמשכות גם בגשמיות העולם, דהיינו שגשם העולם עצמו יזדכך, שזוהי תכלית הכוונה.

ובפטרות יותר:

בהתחלת העניין – "והריחו ביראת ה', ולא למראה עיניו ישפוט ולא למשמע אוניו יוכיח"²²,

18 סנהדרין צד, א.

19 ראה שהש"ר פ"ה, ב [ב]. וראה לקו"ש ח"א ע' 191 הערה 17. וש"נ.

20 ראה מכילתא בשלח טו, א. הובא בתוד"ה ה"ג ונאמר – פסחים קטו, ב.

21 מדות פ"ב מ"ג. וראה לקו"ת שה"ש לה, ג. ובכ"מ. מכתב ח"י מנחם"אב שנה זו (אגרות יקודש ח"ט ע' רמא).

22 פרש"י עה"פ.

12 ראה לעיל [תו"מ התועדויות תשי"ד חלק ב'] ע' 161. וש"נ.

13 סנהדרין צו, ב.

14 ראה זח"א קכט, סע"א.

15 ישעי' יו"ד, לב.

16 ראה לקו"ש חט"ו ע' 234. וש"נ.

17 פרש"י עה"פ.

ושס"ה גידים גשמיים, ובאיברים גשמיים אלו - יתגלה העניין של "והריחו ביראת ה'".

ונמצא שביאת המשיח פועלת תכלית השלימות בבריאה - שגם בדברים הגשמיים, ועד "חור פתן" ו"מאורת צפעוני", יומשכו בגילוי העניינים הנעלים ביותר.

וכאמור, מבלי הבט על תוקף ההעלם ד"עוד היום בנוב לעמוד" - אפשר לפעול עניין זה בכל שנה ושנה באחרון של פסח, "בשעתא חדא וברגעא חדא".

ד. ומכיוון שלכל עניין יש צורך בהכנה - הרי ההכנה לעניין האמור (גילוי המשיח באחרון של פסח) היא ההתעוררות בסעודה השלישית של אחרון של פסח, שהבעל שם טוב קראה בשם "סעודת משיח".

הבעל שם טוב הוא זה שעלה להיכל המשיח ושאלו "אימתי קאתי מר", וענה לו משיח "לכשיפוצו מעינותיך חוצה"³². ובמילא, ידע הבעל שם טוב את כל הסדר של ביאת המשיח, שהרי משיח בעצמו גילה לו עניין זה!

ולכן, הרי על ידי הפצת מעינות תורתו של הבעל שם טוב, שהיא תורת החסידות, וההתעוררות בסעודה השלישית דאחרון של פסח, שהבעל שם טוב קראה בשם "סעודת משיח" - אפשר להמשיך "בשעתא חדא וברגעא חדא" את הגאולה האמיתית והשלימה על ידי משיח, למטה מעשרה טפחים.

[כ"ק אדמו"ר ציוה לנגן ניגון שמחה, "אני מאמין", ניגון ג' תנועות (דהבעל שם טוב הרב המגיד ואדמו"ר הזקן), וניגון קודם דא"ח].

(מהתועדות אחרון של פסח ה'תשי"ד. תורת מנחם - התועדות ה'תשי"ד ח"ב (יא) עמ' 209-213, בלתי מוגה)

(32) אגה"ק דהבעש"ט הידועה - נדפסה בכתר שם טוב בתחילתו. ובכ"מ.

"דמורח ודאין"²³, דהיינו שמשיח ידון במשפטים גשמיים על פי העניין ד"והריחו ביראת ה'" (כדמוכח מסיפור הגמרא שעל ידי זה ביקשו לבחון אם יש בו העניין ד"הריחו ביראת ה'") -

כיון שגם העניין היותר נעלה של ריח "ביראת ה'" (נוסף על מעלת עניין הריח בכלל שהוא "דבר שהנשמה נהנית ממנו ואין הגוף נהנה ממנו"²⁴) ימשיך משיח בדברים הגשמיים.

ובהמשך לזה - "וגר זאב עם כבש גו' וארי' כבקר יאכל תבן"²⁵, דהיינו שמשיח יפעל זיכוך אפילו בבעלי חיים²⁶,

יש מפרשים שהכוונה במה שכתוב "וגר זאב עם כבש" היא שיתבטלו התכונות והטבעיים הרעים שבעולם, אבל מפורש להדיא²⁷ שהכוונה היא בגשמיות כפשוטו, שמשיח יפעל בבעלי חיים הגשמיים את עניין "וגר זאב עם כבש"²⁸ -

ועד ל"חור פתן" ו"מאורת צפעוני"²⁹, שהוא עניין הקשור ל"נחש הקדמוני" - שבכל אלו יפעל משיח המושכה זו.

ועל דרך זה בנוגע לאומות העולם - שמשיח יפעל בהם להיות "נער קטן נוהג במ"ס³⁰, דקאי על בני ישראל, כמו שכתוב³¹ "מי יקום יעקב כי קטן הוא".

ונוסף לזה - הרי משיח עצמו יהיה יהודי בעל רמ"ח איברים ושס"ה גידים, רמ"ח איברים גשמיים

(23) סנהדרין צג, ב.

(24) ברכות מג, ב.

(25) שם, ר"ז.

(26) ראה גם רד"ה ונחה עליו רוח הוי' גו' דאחש"פ תשכ"ה (סה"מ מלוקט ח"ב ע' מה).

(27) ברשימת ההנחה: ב"משנת חסידים" (המו"ל).

(28) ראה רמב"ם הל' מלכים רפ"ב ובהשגות הראב"ד שם, ובנ"כ פי' הרד"ק עה"פ.

(29) שם, ח.

(30) שם, ו.

(31) עמוס ז, ב"ה.

לחדור את ה'כותל' המפסיק

הקב"ה הצית את חומות הגלות!

כ"ק מו"ח אדמו"ר אמר כמה פעמים, שתקופה זו היא הזמן האחרון של הגלות, ו"הנה זה - משיח - עומד אחר כותלנו".

והעניין בזה: "כותלנו" - קאי על הכותל המפסיק בין ישראל לאביהם שבשמים, שנעשה על ידי העוונות, כמו שכתוב "עוונותיכם היו מבדילים גו".

וזהו "הנה זה עומד אחר כותלנו" - שמישח כבר נמצא, אלא שהוא "עומד אחר כותלנו", אחר הכותל שאנו הקמנו (על ידי העוונות), ועלינו רק לשבור את הכותל המפסיק, ומשיח יהיה אצלנו ("האָבן מיר משיח'ן")!

עניין המשיח - התחיל מיד בזמן החורבן, כמאמר הגמרא שכבר בשעת החורבן "נולד מושיען של ישראל". ומאז - הרי כמעט בכל דור ודור ישנו משיח, אלא שהדור לא זכה שמישח יתגלה. ונוסף לזה (שמישח נמצא בכל דור ודור, אלא שהדור לא זכה שיתגלה) - הרי ישנן בפרטיות שנים מסוימות, שעליהם היו "קיצים", וגם בשנים אלו לא זכה הדור שמישח יתגלה. וכידוע שהיה הקץ של רש"י שלא זכו שיתגלה בו משיח, וכן הקץ על שנת ת"ח מהזהר, שגם בו לא זכו שיתגלה משיח.

ועל דרך זה היה המאורע עם שלמה מולכו, שהיה מקובל גדול, ומסר נפשו להתווכח עם ה"אפיפיר" ברומי, ברצונו להביא את הגאולה. אלא שהדור לא זכה לכך, והוא עצמו זכה להישרף על קידוש השם (שבעל ה"בית יוסף" התפלל כל ימיו שיזכה לזה). ונשאר ממנו ספר, וכן "דגל" שתלוי בבית הכנסת (של המהר"ל) בפראג, שזהו חיזוק לעניין הגאולה.

אלא שכל הנ"ל הוא בדורות שלפני זה, אבל עתה עברנו כבר כל עניינים אלו כו', "כלו כל הקיצין", וכפי שאמר כ"ק מו"ח אדמו"ר, שעתה הצית כבר הקב"ה את חומות הגלות ("השם יתברך האָט אָנגעצונדן די גלות ווענט").

על כל אחד לדעת שהדבר תלוי בו. ישנם עדיין "פכים קטנים" שצריכים לבררם, ועל כל אחד לדעת שהכוונה היא אליו - שהוא צריך לברר "פכים קטנים" אלו, ועליו מוטל התפקיד להפיץ את מעיינות תורת החסידות.

ופעולות אלו - ישברו את ה"כותל" המפסיק, ונזכה לביאת משיח בגילוי, למטה מעשרה טפחים.

(תורת מנחם ה'תש"ד, כרך יא עמ' 160-161)

לא קימעה קימעה

[...] והגאולה היא כפסקדין הרמב"ם ש"מיד הן נגאלין", לא קימעה קימעה, לא שיבקשו את רשותו של אחרורו, ולא ישאלו אצל מי שיהיה... אז יהיה "יום השם הגדול והנורא"... והוא יבוא ויגאלנו...

(משיחת י"א ניסן תשכ"ב, הנחה בלתי מוגה; שיחה זו נקטעה בבכיות עצומות)

ראש בני ישראל

**כיצד ציינו בתל-אביב את י"א ניסן בשנת תשי"ב? • כולל האברכים
שייסד הרבי בתשכ"ב • המתנה לרבי בכפר חב"ד בשנת תשל"ג •
מברק הברכה מירושלים בשנת תשל"ב**

בלימוד התורה אחרי החתונה. גם קודם לכן החזיק הרבי וסייע כלכלית לאברכים בודדים שישבו ולמדו על-פי הוראתו, הצורה ה'רשמית' של הכולל שנקרא שמו (בחשאי, עפ"י הצעת הרה"ג הרה"ח המשפיע הר"ר שמואל לויטין - לרבי) 'כולל מנחם' היתה בתקופה קצת יותר מאוחרת.

במהלך התוועדות י"א ניסן תשל"ג בכפר חב"ד הוכרז על הענקת שמות לגני ילדים חדשים שנבנו באותה תקופה בכפר חב"ד בשמות הוריו של הרבי.

כמובן, שענין זה זכה מראש להסכמת הרבי, בדרך-כלל לא מיהר הרבי להעניק שמות הוריו למוסדות סתם כך, כידוע.

וכך נאמר בכתובת שפרסם ועד כפר חב"ד בערב שבת קודש ד' ניסן תשל"ג בחוצות כפר חב"ד:
"ב"ה עש"ק ד' ניסן ה'תשל"ג
שנת השבעים לכ"ק אדמו"ר שליט"א
הודעה

הננו להודיע בזה כי ביום חמישי או"ל [אור ל] י"א ניסן תתקיים א"ה התוועדות חגיגית לרגל יום הבהיר יום הולדת כ"ק אד"ש.

ההתוועדות תתקיים בבית הכנסת הגדול בכפר חב"ד בשעה 8 בערב.

בהזדמנות התוועדות זו ייקראו שמות לגני הילדים שהוקמו גן לוי יצחק וגן חנה תושבי כפר חב"ד ואנ"ש שי' בארצנו הקדושה מוזמנים בזה לבוא ולהשתתף בהתוועדות חגיגית זו.

בברכה לחג הפסח כשר ושמח
ועד הכפר

שלוש שעות וחצי ב'יחידות' ישב ר' צביקה סלונים, ממקימי ההתיישבות בשומרון, במחיצת הרבי, אותו הגדיר "אישיות בלתי רגילה". סלונים נמנה על צאצאי אדמו"ר הזקן, ולימים סיפר (מוסף אתנחתא של 'שבוע' ט"ז בשבט תשע"ה עמ' 23):

"לפני המפגש זלזלתי באלה שסיפרו עליו בלי סוף. מהפגישה יצאתי עם הרבה מחשבות על הרבי וממה הוא עשוי".

לכבוד יום הולדתו של הרבי - לקט אירועים מיוחד:

מס חבר על מוסדות חב"ד

י"א ניסן תשי"ב. זקני אנ"ש חברי הנהלת אגודת חסידי חב"ד בצירוף נציגי הנהלות מוסדות חב"ד מתכנסים בתל-אביב לאסיפה מיוחדת בה מחליטים להגשים את הצעת כ"ק אדמו"ר שמוסדות חב"ד יפרישו אחוזים מהכנסותיהם עבור קרן מיוחדת של אגודת חב"ד וכך יוכלו להתחיל ליישם את פעילותה האקטיבית של האגודה.

ייסוד 'כולל מנחם' בחצר הרבי

"תשכ"ב - מייסד כולל לאברכים" בשיחת י"א ניסן תשכ"ב (תורת מנחם כרך לג עמ' 300-297).
י"א ניסן תשכ"ב הוא התאריך הרשמי (שמופיע בראשי-פרקים שבראש 'היום יום' מהדורת תשמ"ב) שבו ייסד הרבי את 'כולל האברכים' שליד המזכירות.

בשיחת י"א ניסן תשכ"ב דיבר הרבי על הצורך

מתנת י"א ניסן תשל"ב: פתיחת מנין חב"ד
ב'בית וגן' בירושלים
"סיכום של אסיפת אנ"ש דשכ[ונת] בית
וגן שהתקיימה בבית הר[ב] [ב] י[ונה] מנדלסון,
במוצ[אי] [ש]בת[ק] [ודש] אור ליום הבהיר י"א
ניסן תשל"ב.

"בנוכחות: ר' יונה מנדלסון [ז"ל], ר' אברהם
זלמן וינר, ר' יצחק פבזנר [ז"ל], ר' אפרים מול, ר'
ארי' יקונט [ז"ל], ה'ת' שלמה זלמן מנדלסון [ז"ל],
ה'ת' מנחם קליינמן, הוזמנו והשתתפו גם: ר' טובי'
בלוי, ר' נחום רבינוביץ [ז"ל]

"נערכה רשימה של מתפללי נוסח חב"ד
בשכונה ובסביבה (הרשימה מונה כ-20 שמות).
הועלו ונבדקו האפשרויות השונות של מקום
למנין תפלה חב"די בשכונה, נמסרו דוחות על
השיחות עם מנהלי מוסדות שונים (שלא העלו
דבר), והוחלט לדבר עם הרב לינצ'נר [ע] [ל] ד[בר]
החדר הפנוי של "מרומ ציון" בבנין הישן, כן לדבר
ע"ד חדר ב"נוה עציון" עם לדרר, כן עם הרב א'
פריינד ע"ד הדירה הריקה של יד עזרה, וכן עם
הרב ששון, יקונט מודיע שהוא מוכן להעמיד
זמנית חדר בדירתו לרשות המנין, הוחלט שהמנין
יפתח בשביעי של פסח בבית יקונט.

"נבחר ועד לטפל בענין, בהרכב: מנדלסון,
יקונט, וינר, פבזנר, מול. פבזנר וקליינמן יודיעו
לאלה שלא השתתפו באסיפה על פתיחת המנין,
"כגבאי בית הכנסת נבחר ר' יונה מנדלסון
"בעת הצורך יצטרפו רבינוביץ ובלוי
להשתדלויות.
"נשלח מברק ברכה לכ"ק אדמו"ר שליט"א.

"בשם אנ"ש בירושלים למשפחותיהם מביעים
אנו מהתוועדות ליום השבעים בביכנ"ס חב"ד
מאה־שערים ברכותינו לאורך ימים ושנים טובות
ומילוי כל משאלות לבו הטהור מתוך בריאות
איתנה והרחבה ולהבאת הגאולה השלימה בקרוב"
כאן באו כ-160 שמות,

ובראשם:
הרב שלמה יוסף זוין
הרב גרשון חן
הרב יהודה לייב סלונים
שמואל זלמנוב
אליעזר ננס
הרב חיים שלום סגל
טובי' בלוי
יהושע יוזביץ
שמואל אלעזר הלפרין
אברהם מיכאל הלפרין
הרב זאב דוב סלונים
חנניה יוסף הלפרין
הרב שמר' נחום ששונקין
הרב קסטל
אברהם צבי הכהן
הרב יהוסף גדלי' רלב"ג
מנחם וילהלם
חיים שלום דייטש
הלל רבינוביץ
יהושע מרדכי ליפקין
פנחס ליביש הרצל
אלתר בן ציון גרשוני
יהושע זעליג בן פערלא פלדמן

חג הפסח

'חיפזון' ו'יד רמה'

בגאולת מצרים אנו מוצאים דבר והיפוכו. מצד אחד היתה יציאת מצרים בחיפזון, "ואכלתם אותו בחיפזון", "כי ברח העם". מאידך גיסא, מלך־מלכי־המלכים הקב"ה בכבודו ובעצמו נגלה עליהם וגאלם, "ביד רמה", גאולה שלמה; ומיד לאחר היציאה ממצרים הוקפו בענני כבוד ולא נחפזו עוד. העניין הוא: כאשר יש חשש מפני הרע, חובה 'לברוח' מיד. כך אמנם נהגו בני־ישראל ברגע שאך ניתנה להם ההזדמנות להשתחרר מרוע מצרים. ועם זה יש לנהוג באופן של 'יד רמה' בכל ענייני טוב וקדושה. ואף שגם ב'עשה טוב' דרושה זריזות, שהרי "מצווה הבאה לידך אל תחמיצנה" – אין הדבר דומה למידת החיפזון שבה עלינו לנקוט בברחנו מפני הרע.

(ממכתב ראש־חודש ניסן תשמ"ו)

כימי צאתך מארץ מצרים

יש דמיון מסויים בין גאולת מצרים לגאולה העתידה, כנאמר, "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות". כמו־כן אמרו חז"ל, "בניסן נגאלו, ובניסן עתידין להיגאל". הנה כמה נקודות משותפות לשתי הגאולות. גאולת כל העם: כשם שביציאת מצרים לא נותר אף יהודי מאחור, כן גם בגאולה העתידה, לא יישאר אף יהודי בגלות. ציבור אחד: ביציאת מצרים הודגש היות כל היהודים עם אחד וציבור אחד – "בעצם היום הזה יצאו כל צבאות השם מארץ מצרים". כך גם בגאולה העתידה, ההדגשה היא על אחדות מלאה של "כלל־ישראל" – "קהל גדול ישובו הנה"; "אין ישראל נגאלין עד שיהיו כולן אגודה אחת".

(ממכתב י"א בניסן תשמ"ב)

ימים מסוגלים לתורה

ימי הפסח מסוגלים במיוחד ללימוד התורה, מכמה סיבות: ראשית, התכלית והמטרה של יציאת מצרים הייתה מתן־תורה – "בהוציאך את העם ממצרים תעבדון את האלוקים על ההר הזה". שנית, פסח הוא 'זמן חירותינו', ו"אין לך בן חורין אלא מי שעוסק בתלמוד תורה". שלישית, פסח הוא מלשון 'פה סח', והרי אדם צריך לשוח ולדבר בדברי תורה – "ודיברת במ". ימי חג הפסח מסוגלים אפוא במיוחד ללימוד תורה. בימים אלו נותנים כוח וסיוע מלמעלה, שהלימוד יהיה בהצלחה מיוחדת. הדברים אמורים במיוחד לגבי ימי חול־המועד. שכן מצד אחד, גם ימים אלו אסורים במלאכה, ומצד שני, אין בהם (כל־כך) חיוב של שמחת יום־טוב, ונמצא שיש יותר פנאי לעסוק בתורה.

(לקוטי שיחות כרך ז, עמ' 268)

רבותינו נשיאינו

ראיית נשמות

כאשר הרבי הרש"ב היה ילד בן חמש, התפלל באחרון-של-פסח בחדרו של סבו, הרבי הצמח-צדק. כשהגיעו ל'יזכור', רמז הרבי לשמשו, והלה ניגש לרש"ב ולאחיו הרז"א, והוציא אותם מהחדר, כנהוג. מאוחר יותר שאל הרש"ב את אביו, הרבי מהר"ש: מה זו 'הזכרת נשמות'? ענה לו אביו: הנשמות של הסבים-הזקנים הם מליצי יושר בעבור נכדיהם, ולכן מזכירים את נשמותיהם ומנדבים לצדקה.

צדיקים גדולים, המשיך הרבי, רואים את נשמותיהם של הסבים-הזקנים. הסבא - אדמו"ר הצמח-צדק - ראה היום, בעת אמירת 'יזכור', את נשמתה של אימו (הרבנית דבורה-לאה, בת אדמו"ר הזקן); של חמיו, אדמו"ר האמצעי; ושל סבו, אדמו"ר הזקן.

(ספר-השיחות ת"ש, עמ' 75)

קערה שראוי להתבייש מפניה

פעם, בעת סעודת אחרון-של-פסח אצל הרבי הרי"צ, הגישו לשולחן מרק בקערה שהיתה שייכת לאדמו"ר הזקן. הנוהג היה, שבקערה זו היו מביאים את המרק לשולחן, והרבי וכל אחד מהמסובים היה לוקח כמה כפות מרק מקערה זו לתוך קערתו.

נענה הרבי ואמר:
את הקערה הזו החזיק הרבי (אדמו"ר הזקן). בכלל, דומם וצומח בעלי סוד הם, הם שותקים. כשאדם עושה בתוך חדרו והחלונות סגורים, חושב שאין מי שרואהו, אבל באמת יבוא זמן אשר גם הדומם יגיד, "אבן מקיר תזעק וכפיים מעץ יעננה" ואז ייעשה אדום בפנים...

צריכים להתבייש גם מהדומם ומהצומח. כשמסתכלים על קערה זו - צריך שיהיה יראת בושת. קערה שהרבי החזיק אותה - הרי זה דבר אחר לגמרי.

(ספר-השיחות תרצ"ו, עמ' 140)

ארבע כוסות

בשנת תרס"ו התחיל הסדר אשר תלמידי תומכי-תמימים יאכלו יחד בחג הפסח בהיכל הלימוד (עד אז אכלו באכסניאות). היו אז ש"י (שלוש-מאות ועשרה) תלמידים וח"י (שמונה-עשר) שולחנות. את סעודת אחרון-של-פסח אכל הרבי הרש"ב עם התלמידים, וציווה לתת לכל תלמיד ארבע כוסות. הרבי אמר אז: "זוהי סעודת משיח".

(ספר-השיחות תרצ"ו עמ' 277)

מועד קבוע להתוועדות

המנהג להתוועד באחרון-של-פסח התחיל בזמנו של כ"ק אדמו"ר האמצעי. הרבי המהר"ש היה יוצא להתוועד באחרון-של-פסח והיה יושב כחצי שעה. כן נהג בכל מועדי

ההתוועדות, שהיה יושב כחצי שעה, ואחרון־של־פסח היה אחד מהמועדים הקבועים להתוועדות.

(ספר־השיחות תרצ"ו עמ' 236)

היה ער בשני הלילות

הרבי הרש"ב היה נוהג בהיותו אברך בחיי אביו – הרבי מהר"ש – וגם כמה שנים לאחר מכן, להיות נייעור בשני הלילות, כליל שביעי־של־פסח וכליל אחרון־של־פסח. והיה עושה זאת "מתוך הרחבה".

(ספר־השיחות תרצ"ו עמ' 267)

יותר מהגילויים בראש־השנה

אצל נשיאי חב"ד ראו בשביעי־של־פסח ובאחרון־של־פסח גילויים גדולים, יותר אפילו מהגילויים של ראש־השנה ויום־הכיפורים.

בראש־השנה ראו והרגישו את עניין ההבדלה, שהיו מובדלים מהעם. פרקי התהילים והסיפורים שהרכיב הרש"ב היה אומר עד לשעת תפילת ערבית; השברון הפנימי העמוק שהיה נסוך על פני קודשו; דמעות־הדם שזרמו; המורא והפחד כשעמד להתפלל ערבית, בלווית ניגונו הידוע של כ"ק אדמו"ר הזקן – בעל שתי התנועות – שבהן משתקפות ההפרדות מהשנה החולפת והתקווה לקראת השנה הבאה; היו רואים את העבודה בקריאת שמע שעל המטה.

אך בשביעי־של־פסח היו הגילויים אחרים לגמרי: הגילויים של שביעי־של־פסח מורגשים בפנימיות בכל יהודי במדרגות הנשמה. העבודה היא, שהגילויים יורגשו בחלק הנפש הקרוב לכוחות הנפש; שהגילויים יורגשו בפנימיות בכל אחד בגילוי נפשי על־כל־פנים.

גילוי הנפש הוא מה שהנפש היא בהתגלות. האדם עצמו אינו יודע מה קורה איתו; הוא חש ומרגיש שמתחולל בו שינוי, והשינוי מתבטא במצב־רוח מרומם, הגורם להתפתחות בכוחות וחושי הנפש.

(ספר־השיחות תש"ג עמ' 87)

ניגון שמח

הניגון של שירת הים – ששרו ישראל בעת קריעת ים־סוף – אינו ידוע לנו. אולם ברור שזה היה ניגון לבבי ושמח.

(ספר־השיחות תרצ"ו עמ' 273)

הוא גילה על עצמו

פעם, בעת עריכת "סעודת משיח", ציווה הבעל־שם־טוב להוריד כוס מהשלחן, באומרו שהיא לא נטבלה. בסעודת אחרון־של־פסח היו מגיעים תמיד אנשים חדשים, וכל אחד היה טועם משהו. נכנס יהודי אחד וביקש שיתנו לו לטעום משהו. אמרו לו המסובים: אין כוס. היהודי, בראותו את הכוס שהבעל־שם־טוב הוריד מהשלחן עומדת בצד, אמר: הנה יש כוס. אמרו לו: הכוס אינה טבולה. השיב הלה: לא נורא. שמע הבעל־שם־טוב את דבריו, ואמר: הוא גילה על עצמו...

מאוחר יותר נודע כי הילדים שנולדו לו עד אז לא נולדו בטהרה. אך סופו־של־דבר שאותו יהודי נעשה בעל־תשובה גמור.

(ספר־השיחות תש"ב עמ' 110)

הלכות ומנהגי חב"ד

שבת קודש

י"ט בניסן, ד' דחול-המועד

אם יש רק ספר-תורה אחד, אין מגביהים אחר חצי קדיש אלא גוללים למפטיר. ומגביהים וגוללים רק לאחר גמר המפטיר⁸. אולם את החצי קדיש אומרים תמיד אחרי הקריאה שלפני עליית המפטיר.

אומרים 'ולקחת סולת'⁹. קידוש היום: מ'מזמור לדוד', כולו - גם 'על כן'¹⁰ - בלחש, חוץ מ'בורא פרי הגפן', כמובן. מנחה: קוראים בתורה בפרשת 'שמיני'.

יום ראשון

כ' בניסן, ה' דחול-המועד

בספר-התורה הראשון קוראים לשלושה עולים בפרשת בהעלותך (במדבר ט, א"ד): "וידבר... ולאזרח הארץ", הגבהה וגלילה, ובספר השני עולה הרביעי בפרשת פינחס "והקרבתם" כדאמול, חצי קדיש.

נר יום-טוב: מנהגנו להקדים לכתחילה ההדלקה בערב יום-טוב כמו בערב שבת, ומניחים את הגפרור לכבות מעצמו, כמו בשבת. גם הברכה אחרי ההדלקה.

יום שני

כ"א בניסן, שביעי-של-פסח

מי שלא הדליקה קודם השקיעה, תדליק לפני הקידוש מאש שהודלקה לפני החג.

הדלקת הנר: מברכות 'להדליק נר של שבת קודש' בלבד. מנחה: אין אומרים 'הודו', אלא מתחילים 'פתח אליהו'¹.

קבלת שבת: מתחילים 'מזמור לדוד'². אומרים כסדר 'אנא בכח', וכל חרוזי 'לכה דודי'. ב'בואי בשלום' אומרים 'גם בשמחה ובצהלה', ואין אומרים "ברינה"³. וממשיכים כרגיל. מתפללים ערבית של שבת, ואומרים בה 'יעלה ויבוא'.

אמירת 'שלום עליכם', 'אשת חיל', 'מזמור לדוד' 'דא היא סעודתא' - בלחש⁴.

שמחה: ביום-טוב - שמחת החג גדולה מבחול-המועד (המותר בכמה מלאכות), ובשבת חול-המועד - גדולה השמחה עוד יותר, ובפרט לנשים, שעול הכנת אוכל-נפש מוטל עליהן⁵.

שחרית: חצי הלל. מוציאים שני ספרי-תורה. בספר הראשון קוראים לשבעה עולים בפרשת תישא "ראה אתה אומר אלי" (לג, יב-לד, כו). מניחים את ספר-התורה השני על הבימה ואומרים חצי קדיש; הגבהה וגלילה; בספר השני קוראים למפטיר "והקרבתם" כמו לרביעי דאתמול; הגבהה וגלילה. הפטרה ביחזקאל (לז, א"ד): "היתה עלי יד ה'". בברכות ההפטרה אינו מזכיר יום-טוב, וחותרם 'מקדש השבת' בלבד. יקום פורקן, אשרי, יהללו, חצי קדיש, מוסף דחול-המועד, עם קרבנות שבת⁷.

(1) ספר-המנהגים עמ' 25.

(2) סידור אדמוה"ז.

(3) ספר-המנהגים עמ' 26.

(4) שם, עמ' 28.

(5) לקוטי-שיחות כרך יד, עמ' 420.

(6) נהוג לברך את העולה לתורה ביום-טוב: "בעבור שעלה... ולכבוד הרגל... ויזכה לעלות לרגל". ולכאורה צריך לנהוג כן גם בשבת-חול-המועד, שהקריאה בה היא בניינא דיומא "לכבוד הרגל", ולברך את העולה כמו ביום-טוב.

(7) לוח כולל-חב"ד.

(8) כך מסר הרב אליהו שיח' לנדא (וכן נפוץ בין האשכנזים בכלל), וראה פסקי-תשובות סי' קלד ס"ק ד.

(9) 'התנועותיות' תשמ"ז ח"ג ס"ע 186 (אף שלחם הפנים היה מצה, הרי השקו"ט בזה היא כבכל עניני שבת: שלום עליכם וכו', והוראת כ"ק אדמו"ר מהוריי"צ היא לומר זאת, ע"כ. וצע"ק שלא נזכר לאומרה בלחש, כשאר העניינים, בלוח 'היום יום' יט בניסן ובספר-המנהגים עמ' 57, הע' 8 - 'התקשרות' גיליון מה, עמ' 26).

(10) ספר-המנהגים שם.

בליובאוויטש נייעורים כל הלילה, עוסקים בלימוד תורה¹⁹ [ומתוועדים]. הניעור כל לילה זה וכיוצא בו – אינו צריך לקרוא קריאת-שמע שעל-המיטה²⁰.

* בלקוטי שיחות²¹ נזכר אודות "אמירת שירת הים שבביעי-של-פסח בשמחה עצומה" (א-כי לא נתפרש מתי). והרי כן הוא מנהג ישראל בהרבה קהילות. וראה ב'המלך במסיבו'²² שמזכיר הרבי את המנהג בארץ-ישראל לילך לשפת הים [והרי שם הוא עיקר אמירת שירת הים!] ולשמוח בשירה וריקודים, ומקשר זאת למנהגנו להיות נייעורים בליל זה (ברוסיה ובפריז נהגו אנ"ש, כבקהילות אחרות, לשפוך מים על רצפת בית-הכנסת ולרקוד עד שיתייבשו המים²³).

היו לומדים כמה שיעורים, נגלה ונסתר. פעם אחת הורה אדמו"ר מהוריי"צ ללמוד בליל זה את המאמר ד"ה 'הים ראה וינס' שבלקוטי תורה (טז, ב). ופעם אחרת הורה ללמוד את המאמר שלאחריו, ד"ה 'והניף' (טז, ד)²⁴. בשם אדמו"ר מוהרש"ב נ"ע נמסר, שבביעי-של-פסח "הישיבה כשלעצמה (=להישאר ער, נוסף על הלימוד) היא גם-כן עניין". שחרית: חצי הלל. קדיש תתקבל. שיר של יום. מוציאים שני ספרי-תורה, שלוש-עשרה מידות

אין מברכים 'שהחינו' לא בהדלקת הנרות ולא בקידוש.

שמחת שביעי-של-פסח (ואחרון-של-פסח) גדולה מזו של שאר ימי הפסח, כיוון שבו היתה שלימות עניין יציאת מצרים, וההכנה לגאולה העתידה¹¹, ואז דווקא היתה לידת נשמות ישראל. יש שמסרו בשם הצמח-צדק שביעי-של-פסח הוא הדרגא ד'כל השביעיין חביבין¹².

בשביעי-של-פסח, שבו מתגלה העצמות בבחינת "חשף ה' את זרוע קדשו", וכל אחד ואחד יכול לקחת ולקבל, יש לייקר כל רגע¹³.

* "לטהרנו מקליפותינו": המתוועדים ביו"ט זה בבית-הכנסת או בבית, זקנים עם נערים¹⁴, ייזהרו שלא לטלטל קליפות אגוז מפני איסור 'מוקצה', כי אף שאזהרת אדמו"ר הזקן הידועה בסידור¹⁵ נאמרה רק על שבת ולא על יום-טוב (שבו אין איסור לברור את הפסולת מתוך האוכל, ויש רק איסור מוקצה בטלטול הקליפות)¹⁶, הרי רואים במוחש שרבים נכשלים בזה, ורק אם הצטברו קליפות רבות ויש בזה משום 'גרף של רעי', יהיה מותר לטלטלם החוצה או לאשפה¹⁷.

תהלוכה: כ"ק אדמו"ר הנהיג זה כמה וכמה שנים, ללכת בשביעי-של-פסח אחה"צ (וכן בחג השבועות ובשמיני-עצרת) ב'תהלוכה' לבקר את בני-ישראל שבבתי-כנסיות ובבתי-מדרשות בכמה וכמה שכונות, כדי להוסיף בשמחת החג (על-ידי ההתאחדות עם רבים מבני-ישראל שבשאר שכונות), ובפרט על-ידי אמירת דברי תורה ('פיקודי ה' ישרים משמחי לב'), נגלה תורה ופנימיות התורה¹⁸.

מזה (ב' דחה"ש תשד"מ); לקחת עמו רק את "בניו שהגיעו לחינוך" ולא את כל בני-ביתו (שם); יש זכות מיוחדת לאלה שהלכו למקום רחוק דווקא (ב' דחה"ש תשמ"ג); מכל פסיעה ופסיעה נברא מלאך (ב' דחה"ש תשכ"ח); לא להסתיר מניין באים, בשליחות הרבי, לדבר בהרחבה ושלא להתפעל מאף אחד (אם כי יש להיזהר שלא לפגוע באף אחד, ודברי חכמים בנחת נשמעים) (ש"פ ניצבים תש"י); כשאין מניחים לדבר, אין צריך להתפעל ולהתייאש, אלא צריך למצוא עצות ותחבולות שירשו לו לדבר (אחש"פ תשי"ב); בכל מקום ומקום שאליו מגיעים, אומרים ד"ת מתורת החסידות (תשד"מ), עניינים קלים (ר"ד ו' טבת תשי"ב); יש לשמח יהודים, ולעוררם בכל ענייני יהדות, כולל חיזוק האמונה בבית המשיח (תשמ"ו).

19) ספר-המנהגים, ש"פ. 'אוצר' עמ' ריד.

20) משא"כ בלילה רגיל – ראה סה"ש תרצ"ו עמ' 1, תש"ב עמ' 100.

21) ח"ז עמ' 270 ואילך.

22) ח"ב עמ' קכט.

23) 'התקשרות' גיליון תנט, עמ' 17.

24) 'אוצר' עמ' רטו (וכן המאמר בהמשך). בדברי כ"ק אדמו"ר

מוהר"ש שבס"ה שם משמע, שגם בליל זה טובלים לפנות בוקר כמו

בליל שבועות, ועד"ז בליל הו"ר – 'אוצר' שם עמ' שלג. ולמעשה אין

נוהגים כן. וע"ע.

11) ספר-המנהגים, מנהגי שביעי-של-פסח, ובנסמן שם.

12) 'המלך במסיבו' ח"א עמ' קנה"ו, וש"נ.

13) כ"ק אדמו"ר מהורש"ב, ע"פ ס' השיחות תרח"ץ עמ' 270.

14) ראה בקצות השלחן ס' קמו בבדי השלחן אות יא ד"ה ולכאורה

יש להקשות, ובס' שבת כהלכה דלהלן.

15) נדפס בהוספות לשו"ע שלו ח"ב, במהדורה הישנה עמ' 829

ובחדשה ריש עמ' תתק"ג, ד"ה טוב למנוע.

16) ראה בס' שבת כהלכה ח"ב פ"ג בצינונים והערות אות מב.

17) שו"ע אדמוה"ז ס' שח סעיף סו, ועיי"ש סעיף עה.

18) סה"ש תנש"א ח"א עמ' 436 בהערה. 'אוצר מנהגי חב"ד' עמ'

ריח (ומציין לס' 'הלכות החג בחג' עמ' 190).

כמה נקודות בנושא (מתוך קובץ 'תהלוכה' בהוצאת צא"ח נ"י, ערב

שבועות תש"ס), משיחות לא מוגהות: אין לחפש תירוצים להשתמט

(פעם אחת), ריבונו־שֶׁל־עוֹלָם, ואני תפילתי, בריך שמיה וכו'. בספר הראשון קוראים לחמישה עולים בפרשת בשלח: "ויהי בשלח... ה' רופאך".

המילים הנאמרות בנגינה מיוחדת כנהוג, לפי שתי הנוסחאות שהביא ב'אוצר מנהגי חב"ד'²⁵, רובן בפסוקים שיש בהם שם ה', והחילוקים ביניהן נכנסו כאן בסוגריים מרובעים: מימינם ומשמאלם (השני), ויאמינו בה' ובמשה עבדו, סוס ורוכבו רמה בים, [זה אלי ואנוהו] אלוקי אבי וארוממנהו, ה' שמו, ימינך ה' תרעץ אויב, נורא תהילות עושה פלא, [נהלת בעוזך אל נווה קדשך], עד יעבור עם זו קנית, ה' ימלוך לעולם ועד, [הלכו ביבשה בתוך הים, [ותען להם מרים...]] סוס ורוכבו רמה בים].

בעת קריאת שירת הים – עומדים²⁶. מניחים את הספר השני על הבימה ואומרים חצי קדיש. בספר השני קוראים למפטר "ההקרבתם" כבכל ימי חול'המועד (גם בשעת הדחק²⁷ אין להעלות קטן למפטר). הפטרה "וידבר דוד"²⁸.

הזכרת נשמות²⁹: רבותינו נשיאינו נהגו לאחוז בעץ־החיים של ספר־התורה בעת אמירת יזכור. מי שהוריו בחיים, יוצא מבית־הכנסת בזמן הזכרת נשמות. אָבֵל (רח"ל) בשנה הראשונה לפטירת אביו או אמו, נשאר בבית־הכנסת אך אינו מזכיר נשמות. בהזכרת נשמות אומרים "בן פלונית".

אומרים 'אב הרחמים'. גם מי שאינו מזכיר נשמות אומר זאת (ולכן יש לקרוא להם לחזור לבית־הכנסת לאמירה זו). אשרי. יהללו. תפילת

מוסף.

סעודת משיח³⁰:

בשמחת־תורה ובאחרון־של־פסח היו מנגנים את הניגון 'הָאֵפ קָאָזַק'³¹ של הרה"ק הסבא משפולה נ"ע. כ"ק אדמו"ר מוהרי"צ היה נוהג באחרון־של־פסח להורות שירקדו "ריקוד של משיח" ("משיח'ס טאַנץ"), והיו פעמים שגם כ"ק אדמו"ר נשיא דורנו הורה כן.

רבינו הבעל־שם־טוב היה אוכל סעודה שלישית ביום אחרון־של־פסח (בחול'ל) והיתה נקראת אצלו "סעודת משיח"³², משום שביום זה מאיר גילוי הארת המשיח. מנהג קבוע לשתות ד' כוסות בסעודה זו, הנהיג כ"ק אדמו"ר נשיא דורנו. ארבע כוסות יין, כנגד ארבע כוסות הנחמה שעתידי הקב"ה להשקות את ישראל. מי שקשה לו, ישתה מעט ויוסיף קצת בכל פעם ויחשב לו ככוס נוספת³³.

גם לאחר ארבע הכוסות אפשר לומר 'לחיים', ופשיטא – [שכל זה יהיה] באופן של זהירות, משכרות, חסו־שלום, היפך הציווי והיפך הרצוי, עלידי זה שייקח כוסות שלפי ערכו, או שישתה רוב כוס וכיוצא בזה³⁴. "בארץ־ישראל אוכלים סעודת משיח (ושותים ארבע כוסות) בשביעי־של־פסח"³⁵. למעשה, עורכים בדרך־כלל את הסעודה לאחר תפילת מנחה.

נוהגים לערוך סעודה זו ברוב עם, ומנגנים ניגוני רבותינו נשיאינו ועל־פי הסדר שהורה הרבי

30) רוב המנהגים נסמנו ב'אוצר' עמ' רכט ואילך. לשאלה מדוע הרבי ואנ"ש אין נוהגים כאמור בלוח 'היום יום' כב ניסן (וממנו בספר־המנהגים ובלוח כולל־חב"ד) "מהדרין לקדש, אח"כ מתפללים תפילת המנחה, ואח"כ סעודת יו"ט", ראה 'אוצר' עמ' רכה.

31) ספר־הניגונים ח"א, ניגון כד. הטעם משום שזהו ניגון של שמחה וניצחון, שהן נקודות המועדים הללו ('המלך במסיבו' ח"א עמ' קנו), וכן מפני שה'סבא' עסק בפדיון שבויים, השייך לחג הפסח, זמן חירותנו (שם ח"ב עמ' קלו).

32) דהיינו המשכת עניין משיח, המופיע בארוכה בהפטרות היום, בפנימיות, "דם ובשר כבשור". לקוטי־שיחות כרך ז, עמ' 273. וראה ב'אוצר'.

33) שיחת שבת מבה"ח אייר תשי"ז (תורת־מנחם ח"ט עמ' 354), וזה בהתאם להאמור בשיחת אהש"פ תשמ"ח סנ"ג, שצ"ל ד' כוסות מלאים דווקא, הובא ב'אוצר' שם עמ' רלג, עיי"ש. בשנת תשמ"ו וממנה והלאה הורה הרבי לשתות ארבע כוסות מלאים עד תומם.

34) 'התוועדות' תשמ"ח ח"ג עמ' 173.

35) סה"ש תנש"א ח"א עמ' 444, הערה 77. לקוטי־שיחות כרך כב, עמ' 218. ועוד.

25) עמ' ריז.

26) ספר־המנהגים. אדמו"ר מהורש"ב עמד כשפניו אל הס"ת, כמובא ברשימות' חוברת ה, עמ' 25, וכן נהג הרבי. אבל ב'היום יום' העתיק זאת רק בקשר לעשרת הדברות, ולא לשירת הים. ואולי פרט זה אינו הוראה לרבים.

27) ע"פ 'התוועדות' תשמ"ה ח"ד עמ' 2334, 'שערי הל' ומנהג' או"ח ח"ב ס"ע רפב.

28) שו"ע אדה"ו סימן תצ סעיף יג. לוח כולל־חב"ד.

29) המנהגים ומקורם – ראה 'אוצר מנהגי חב"ד' אלול־תשרי עמ' רכא ואילך. בלבוש סי' תצ ס"ט ד"ה מה, כתב הטעם שמוזכרים נשמות ביום אחרון דפסח וכו' משום שקוראים בו "כל הבכור" שבו נאמר "איש כמתנת ידו". ואין טעם זה מועיל למנהג זה בא"י, שאין נוהגין בה יו"ט שני. והנה בסעודת חג השבועות תשכ"ט ('המלך במסיבו' ח"א עמ' שכא) נשאל הרבי מדוע מאחרים תמיד את הזכרת נשמות ליום האחרון של החג, וענה "כיוון שזהו עניין של צער, דוחים זאת לבסוף". וטעם זה פשוט ומתאים גם למנהג א"י (תודה להרב מ"מ ש"ל לאופר).

הפסח מתחיל מחדש העניין ד'משה קיבל תורה מסיני' תורה שבכתב ותורה שבעל־פה וכל מה שתלמיד ותיק עתיד לחדש, וממילא זהו הזמן המתאים להוסיף בלימוד התורה...

"וכדי להוסיף בזה, כדאי לעורר יהודים בכל מקום ומקום האפשרי, שדבר נכון וטוב מאוד שיערכו 'כינוס תורה' בימים אלו בשבוע זה, או על־כל־פנים בשבת הבאה, או בימים שלאחרי זה (בכל מקום - לפי תנאי המקום והזמן). ובמקומות שעורכים כבר כינוס תורה - יוסיפו בזה, בכמות ובאיכות... תכלית הכינוסים היא גם 'העמידו תלמידים הרבה', ואחד האמצעים להבטיח זאת הוא על־ידי הדפסת הנאמר בכינוסים (ב'קלף נאה' ודיו נאה)⁴¹."

מנהגי ימי הספירה:

נישואין: אין נושאים נשים בין פסח לעצרת, לפי שהם ימי דין ומתאבלים בהם על עשרים וארבעה אלף תלמידי רבי עקיבא שמתו בימים אלו⁴².

בדבר נישואין בל"ג בעומר - משנה אחרונה⁴³ ומעשה רב⁴⁴ שעושים גם בליל ל"ג בעומר.

בדבר נישואין בשלושת ימי הגבלה⁴⁵ - בשנים עברו⁴⁶ העדיף הרבי לדחות זאת לאסרו־חג, אך בשנים האחרונות, כשביטל את ההגבלות שבתאריכים כידוע, התיר והסכים לערוך נישואין אז, וכן הורה הרה"ג רז"ש דבורקין ע"ה למעשה.

מותר לעשות שידוכים וסעודת שידוכים בלי ריקודים, מחולות וכליזמר⁴⁷. מותר לערוך

(41) סה"ש תשמ"ט ח"ב עמ' 413-411.

(42) שו"ע אדמוה"ז סי' תצג ס"א.

(43) שיחות קודש תשל"ז ח"א עמ' 703, שערי הל' ומנהג ח"ה עמ' קז.

(44) בליל ל"ג בעומר תשמ"ט - התוועדות תשמ"ט ח"ג עמ' 178. ודלא כמ"ש באג"ק כרך ח, עמ' שיח.

ישתדלו לגמור את החופה והסעודה לפני ליל ל"ד, אך אם אירע שנתאחרה הסעודה, וי"א אף החופה, יכולים לעשותה בלילה - בין פסח לשבועות' עמ' רעה, נטעיגבריאלי הל' פסח ח"ג עמ' ריו וש"נ.

(45) כצ"ל ע"פ שו"ע אדמוה"ז שם ס"ה. ראה אג"ק ח"ט עמ' מו וב'התקשרות' גיליון תסד, עמ' 19.

(46) אג"ק כרך ח הנ"ל.

(47) ערוך השולחן שם ס"ב, והמקורות שצוינו בס' 'בין פסח לשבועות' עמ' רפה. אבל בסעודת מצוה ממש, כגון בר מצוה, ברית מילה ופדיון הבן, הכנסת ס"ת וסיום מסכת, או שבע ברכות (כשהנישואין היו בל"ג בעומר), ראה פסקי תשובות סי' צג הערה 39, שפוסקים רבים התירו זאת ע"פ המג"א ר"ס תצג [ושו"ע אדה"ז שם ס"א], עיי"ש. ומנהג העולם להקל בנגינה וריקודים בחוהמ"פ, כיוון

בהתוועדויות דראש־השנה. לפני כל ניגון מכריזים שם בעל הניגון. ניגון ג' תנועות (להבעש"ט, הה"מ ואדמוה"ז), א"לי אתה (אדמוה"ז), ניגון מקהלת אדמו"ר האמצעי (אדהאמ"צ), ימין ה' (הצ"צ), לכתחילה אריבער (מהר"ש), ניגון הכנה (הרש"ב), הבינוני (הריי"צ), אתה בחרתנו / הוא אלוקינו / הושיעה (הרבי), ניגון הקפות (הרלוי"צ - אביו של הרבי).

לאחרי זה מנגנים כפי שהיה הסדר בסוף ההתוועדויות הגדולות (למעט השנים תשמ"ו ואילך): ניגון הכנה, ד' בבות, ניע זשוריצי.

צבאות ה': בשנת תש"מ הורה הרבי לערוך כינוסים ומסיבות לילדי ישראל שלפני גיל מצוות (בנים לעצמם ובנות לעצמן) בארץ־הקודש ובחו"ל בשביעי־של־פסח, להסביר להם את משמעות יציאת מצרים ומסירת־נפשם של ישראל אז לעבור בים כדי להגיע למתן־תורה, מה שהביא את בקיעת הים ועד למתן־תורה, וכדאי ונכון לקשרם עם סעודת משיח, ועל־ידי זה מחזקים קיום העולם וממהרים את קץ הגלות³⁶.

יום שלישי

כ"ב בניסן - איסרו־חג³⁷

אין מתענים, ומרבים קצת באכילה ושתיה³⁸. עד אחרי ראש־חודש איר, אין אומרים תחנון ו'למנצח... יענך'³⁹. כינוס תורה: כ"ק אדמו"ר הנהיג, זה כמה שנים, שבהמשך ובסמיכות לחג הפסח⁴⁰ יארגנו 'כינוס תורה' מיד לאחר החג ובאופן שיוכלו להגיע אליו גם מרחוק, שבו כמה וכמה שקלא וטריא ומפלפלים בדברי תורה, כי בהמשך לחג

(36) לקוטי־שיחות שם, עמ' 217.

(37) בחו"ל - אחרון־של־פסח. מהדרין לאכול 'שרויה' בסעודות הלילה והיום. בנטילת מים אחרונים - שוב מעבירים המים על השפתיים כבכל השנה. הדלקת הנרות - רק אחרי צאת הכוכבים, ומברכת "להדליק נר של יו"ט" בלבד. בשחרית מוציאים שני ס"ת (ואומרים "ג מידות פ"א, רבש"ע וכו'). בראשון קוראים לה' עולים בפ' ראה "כל הבכור", ח"ק, ובשני מפטיר כדאתמול. הפטרה "עוד היום...". הזכרת נשמות. מוסף. אחרי מנחה - סעודת משיח. למחרת - אסרו־חג.

(38) שו"ע אדמוה"ז סי' תכט ס"ז. לוח כולל־חב"ד.

(39) לוח כולל־חב"ד.

(40) וגם לחגי השבועות וחגי הסוכות.

נשים: מותר לאישה לספר בימי הספירה את השערות היוצאות מחוץ לכיסוי הראש ואינה יכולה לכסותן. מריטת שער הגבות, הריסים והרגליים אינה נחשבת תספורת.⁵⁷

'שהחינו': נוהגים שאין מברכים 'שהחינו' (מלבד על פדיון-הבן ובכל דבר⁵⁸ שעלולים להחמיץ)⁵⁸ בימי הספירה. אך בשבת ובל"ג בעומר – מברכים⁵⁹. מלאכה: נוהגים אנשים ונשים שלא לעשות מלאכה כל ימי הספירה משקיעת החמה ואילך, עד אחר הספירה⁶⁰ (וזו סיבה נוספת שגם הנשים יספרו ספירת העומר).

רפואה: "ובפרט שנמצאים אנו בימים שבין פסח לעצרת, זמן מסוגל לרפואת הגוף ובריאות, כמבואר בספרים⁶¹."

נסיעות: אין להימנע מנסיעות וטיולים בימי ספירת העומר.⁶²

אוחו ל'חדר' בקביעות (וראה גם בשה"ש תשמ"ז ח"א עמ' 326, ובלה"ק 'התועדויות' תשמ"ז ח"ב עמ' 449, אודות התחלת לימוד א"ב שזמנו "מאז התספורת, או בכל ילד לפום שיעורא דיליה") כפי שכ"ק אדמו"ר מהורש"ב הוכנס ל'חדר' בגיל שלוש וחצי (לקוטי שיחות ח"ה עמ' 86 ועיי"ש בהערה 4), וכ"ק אדמו"ר מהוריי"צ – רק בשנת תרמ"ד – סה"מ תשי"א עמ' 168), ואז מקימים את כל המנהגים הקשורים בוה. [וראה 'כפר חב"ד' גיליון 1366 עמ' 33 שהיתה הוראה להכניס בגיל חמש, והוא עניין אחר, ראה בהל' ת"ת פ"א ה"א ובהערות וציונים' שם].

(57) 'בין פסח לשבועות' עמ' רמא. שבח המועדים עמ' 188.

(58) ראה כף החיים סי' תקנ"א סי"ז.

(59) ספר השיחות תשמ"ט ח"ב עמ' 745. וראה 'אוצר' עמ' רנח.

(60) שו"ע אדמוה"ז ס"ס תצג. ומסיים שם 'ואותן הנשים שאינן ספורות, אפשר שיש להן לשבות ממלאכה כל הלילה'.

(61) אג"ק כרך טו עמ' ק, ובכ"מ.

(62) שו"ת מנחת אלעזר ח"ד סי' מד, 'דרכי חיים ושלוש' סי' תרכז (וכתב שאדרבה, ימים אלו הם ימים מוצלחים לנסיעה). (וראה גם בין פסח לשבועות ס"פ טו. טועי גבראל פסח ח"ג פנ"ו סי"ד, עיי"ש).

סעודות-רשות, אבל בלי "ריקודים, מחולות ושמחות יתרות"⁴⁸. אין להקל בזה בערב שבת-קודש ובמוצאי שבת-קודש יותר מבשאר ימי השבוע. עם זאת, נהגו להתוועד ולזמר ניגונים חסידיים כפה ואף ברשמקול, ואף ה'מחולות' שבהתוועדות אין אוסרים⁴⁹. הכנסת ספר-תורה מתירים גם בתופים ובמחולות, כנהוג⁵⁰. תספורת: על-פי האריז"ל, אין מסתפרים, גם בעלי ברית, ואפילו בל"ג בעומר, עד ערב שבועות. נהוג לחנך בעניין זה גם את הקטנים⁵¹. תספורת מצווה לבני שלוש: מי שיום-הולדתם חל עד ל"ג בעומר – יעשה בל"ג בעומר (ואם אפשר – במירון)⁵², ואלה שנולדו אחריו – בערב חג השבועות⁵³, אבל אין להקדים התספורת לל"ג בעומר לפני מלאות לילד שלוש שנים⁵⁴. אם הגיע הילד לגיל זה לפני הפסח, אין לדחות התספורת (והתחלת החינוך) עד ל"ג בעומר, ולכל היותר יכול לסיים התספורת בל"ג בעומר⁵⁵.

את שאר ענייני חינוך הילד (להרגילו בנשיאת טלית-קטן, ברכות-השחר, ברכת-המזון וקריאת שמע שעל המיטה) יעשו כבר בהגיעו לגיל שלוש⁵⁶.

שמחשיבים זאת כדבר מצוה (פסקי תשובות שם ס"ק ו).
(48) שו"ע אדמוה"ז שם ס"ס א.

(49) הגרש"ז גרליק ז"ל, ע"פ דיוק הלשון הנ"ל "ושמחות יתירות".

(50) 'בין פסח לשבועות' עמ' רפו, וראה בירור בנושא זה ב'התקשרות' גיליון רמו עמ' 19. (אך המפורש בסוף שיחת ש"פ אמור תנש"א – סה"ש ח"ב עמ' 534, מתייחס לכאורה לל"ג בעומר עצמו).

(51) אגרות הרמ"ז סי' ב, הובא בשערי תשובה ס"ס תצג. וע' 'אוצר' ס"ע רפג.

(52) שערי הלכה ומנהג או"ח ח"ב סימנים רכב, רצו וש"נ.

(53) אג"ק ח"ב עמ' תמא (למי שנולד בכ' אייר).

(54) לקוטי שיחות ח"ז עמ' 349.

(55) אג"ק ח"ד עמ' לט.

(56) אג"ק ח"ה עמ' כב, וחי"ד עמ' לט. וראה בכ"ז המובא ב'אוצר' עמ' רנטירס. אמנם ההכנסה ל'חדר' אינה עניין של 'אירוע', ואינה חייבת להיעשות מייד בהגיעו לגיל שלוש, אלא כאשר מכניסים

לזכות
אנשי החסד הדגולים
הרה"ח ר' אברהם משה דייטש והרה"ח ר' גבריאל גופין שיחיו
ולע"נ האחים הרה"ח ר' זלמן יודא ור' יוסף יצחק,
בני הרה"ח ר' שלום ישעי' ע"ה דייטש